

12

Pozvání od Ellen předám teprve ve čtvrtek dopoledne. Není důvod se o tom zmiňovat dřív, Cecílie stejně není schopná zaujmout postoj k něčemu, co se má stát za víc než příštích pár hodin.

„Meditace?“ tváří se, jako bych právě navrhla, že bychom měly z kalendáře vyškrtnout čtrnáct dní a odjet do indiánské potní chýše v Severní Americe.

„Prý to pomáhá na stres a tak.“

Uplynulých pár dní jsme se potácely po domě jako dvě studující zombie. V teplákách, bez make-upu, bez zaběhlých úkonů. Cecílii bylo jakž takž. Mám dojem, že jí tyhle rozplizlé dny docela vyhovují. Zato já mám problém s Jonaselem. Měli jsme se v úterý sejít na zahradě a pokračovat v plánování interrailu, jenže jsem v pátek musela schůzku zrušit, protože se Cecílie mírně zhroutila kvůli množství látky ve fyzice, které přehlédla.

„Cos o mně Ellen řekla?“

„Jenom že nerada chodíš na zkoušky.“ Hraju si s vlasy a vyhýbám se jejímu pohledu, doufám, že se mě nezeptá, co jsem nakukala Kristofferovi. „Je to jen pro nás dvě,“ dodám. „Aspoň teda myslím.“

„Proč?“

„No Ellen si asi myslí, že to bude fajn.“

„Jenže co když bude doma i Kristoffer?“

„No a?“

Cecílie si strčí do pusy pramínek vlasů a cucá si ho.

„Cos vůbec dělala u nich na lodi?“ zeptá se, jako by zauvažovala nad tím, jak to všechno začalo – začalo to podivně, to uznávám.

„Ellen mě zahlédla v přístavu. A prostě mě pozvala.“

„Jo aha,“ utrousí. „To bylo ten den, jak jsi byla našťvaná.“

„Cože? Já nebyla našťvaná.“

„Jojo, byla jsi dotčená, že nechci hrát kriket. Sebrala ses a domů jsi přišla až za dvě hodiny.“ Propichuje mě očima. Nejraději bych uhnula pohledem, ale nutím se jí dívat do očí, přestože cítím, jak mi tváře hoří čím dál víc.

„Takových věcí si přece všímám,“ upozorní mě. „Když mě nemáš ráda.“

„Nebyla jsem doopravdy našťvaná,“ zamumlám, na nic jiného se nevzmůžu.

„Tak se z toho ale budeš muset nějak vykrotit,“ naváže. „Řekni jí, že nestíháme.“

„Máme studijní volno. Ellen ví, že můžeme.“

„Tak jí řekni, že jsme onemocněly.“

„Obě?!“

„Prostě jí napiš, že nakonec nedorazíme. Něco si vymysli.“

„Mohly bysme jen zkusit, jaký to bude,“ navrhuju. „Jen na hodku nebo tak.“

„Hodně toužíš jít ke Kristofferovi domů, co?“ šťouchne do mě nohou.

„Já si prostě myslím, že se dohody mají dodržovat.“ Dojde mi, že to zní jako ozvěna táty, jenže už je pozdě.